

»In me tudi nič ne briga.«

»Mene do danes tudi ni brigalo. Danes sem pa zvedel. Šimnov študent, ta, ki je prišel z Dunaja, mi je vse dopovedal, kak velik mož da je bil moj stric, kak vnet rodoljub in slaven pisatelj in imeniten človek in tako naprej lop, lop, lop; lop, lop, lop. Tako ti pa govori ta človek, da ga ušesa komaj dohajajo.«

»Ali ti prinesem večerje?« je vprašala Lenka, in roka se ji je kar sama iztegnila po obeh kronah.

»Ne bom večerjal,« je dejal Škorec.

»In kaj da bi bil pisal ta stric, če je bil pisatelj? Ali je pisal za Družbo sv. Mohorja?«

»Pojdi no z Družbo sv. Mohorja! Imenitnejše stvari je pisal Vrban; samo jaz ti teža ne morem tako povedati. Kadar pride zopet Šimnov študent, ti bo vse povedal; še vprašati ga ne bo treba. No in zdaj bodo vzdali v našo hišo nekako tablo, kjer se bo bralo, da je bil tukaj rojen imeniten mož, Vrban Škorec. In vsi ljudje bodo ho-

dili gledat našo hišo in bodo kupovali tobak in smotke.«

Lenka, ki se ji je bila jeza polegla, je menila, da bi skoraj kazalo, da bi začela onadva točiti vino ali vsaj žganje; zakaj če bi ljudje res hodili gledat hišo, bi se jim moralo postreči, in če bi on, Miha, kupoval vino po dvajset, petindvajset in točil po štirideset ali osemindvajset, bi nekaj vendar ostalo.

»O tem bova govorila pozneje,« je dejal Škorec; »zdaj se veseliva svojega ali pravzaprav mojega strica, ki se je tako obnesel! Morda mu še postavijo spomenik kakor Radeckemu.«

»Vse mogoče,« je vzdihnila Lenka in priporočala možu, da naj gleda, da ne bodo vse časti drugi nase potegnili, kak Šimnov študent ali pa samogoltni Lomast, ki bi jima utegnil še strica požreti.

»To reč prepusti meni, Lenka!« je dejal Škorec. »Kakor sem jo dobro vodil dosedaj, tako jo bom tudi zanaprej.«

(Dalje.)

TOMO ZUPAN: MOJA MATI.

Došel mi je rojstveni in godovni dan ob enem. Veselilo me je časih, da so se osebno zglášali znanci, želč mi sreče, veselja in zdravja. Te želje so se mi zdele naravne. Le ona radi zdravja skoraj smešna. Smatral sem zdravje za samoumevno. Tako strpna narava in njej želja zdravja — čemu to, tako sem takrat domneval.

Izpremenil sem se.

Danes bi me pa tudi sploh ne veselili več čestitajoči osebni prihodi. Nekak napòr je namreč za vsacega njih, ki prihajajo. In brézpotebnega tudi najmanjšega napora ljudém povzročevati mi ni ljubo. Pač pa ne vidim nérad, če se mi s pisanimi besedami takrat odzovejo tisti, katerih tudi jaz ob enakih prilikah ne pozabljam. Od časa do časa — saj ne morem vénomer težega brati ali pisati — pregledujem potem na večerih take dopisnine. Dvígajo me in zamislím se ob njih v to resnico, da vljudnost na svetu ni kár-sibodí stvar. — Tudi se mi taka pisana želja o zdravju danes ne zdi več smešna.

Izpremenil! kako in zakaj izpremenil? Popolnoma pojasnitve in popolnoma vzroka vam sam povedati ne morem.

Po opravljenem najpotrebnejem se napotím tak spominjski dan leto za letom od doma misleč: Nikedo te danes motíl ne bo.

In premišljevanja v železniškem vozu?

Redoma so posvečena preteklím zgodbam življenja, prijateljskim osebam in svojim ljudem. Dolga vrstà.

Svojím ljudem. Komu mej temi najprej?

To je mati in njena čarovita prikazen. — Nikoli brez srčne radosti; nikoli brez srčnih rán.

Tako zgodaj si jo moral izgubiti. Tako zgodaj in bilo bi ti je še tako treba.

O tej materi naj vam tu izpregovorím.

Materina slika torej iz moje rojstvene hiše.

Pod gorenskím Stolom je to bilo. Ponosita selska hiša. Pod hišo doli se je raztézal prostrán, pravilno zasajén vrt. Večidel jablane in ne ena nápak vrstè. Dedova in očetova pridnost je to bila.

Kakor da bi bil mislil na živenje brez konca, preplačeval je oče težkim denarjem tu poleg hiše ležéča posestva tako, da se je sčasoma nazvalo krog in krog vse domače. Tem pótem je nastala nad mero vgodna naselbina; vsekako pa pre-draga.

Na takem posestvu je torej kraljevala mati: dečkom branèč, dekleta uèeè.

* * *

Bil sem kot prvorojenec, komaj zibelki odrastel, takoj v hišo starega očeta sprejet. Čutil sem se takrat tam kot doma.

Praznik pa mi je bil vselej, ko sem se vračal od tod na pravi dom mater obiskat. In to dan za dnem, če je le vreme hotelo. Torej praznik do mala slednji dan.

Tem načinom sem si nabiral spominjev, ki bi mi jih sicer toliko ali takih ne bilo. — Kar sem mogel sem hitéval ob tistih posétih od stare matere na Breznici doli do lastne matere v Smokuè domú. Četrť ure hodá sem trebal. Prijazno so me ogovarjali in popraševali sreèevalci in sile mi nikoli ni bilo. — Paè! Nekokrat sem prav na sredi med Breznico in Smokuèem v doslovski páštebi, ki je bila zidana ob poti, strah videl za belega dné. Bil je prvi in zadnji vseh dosedanjih strahóv. — Poèasi se plazèè prešìè se je pomikal skozi vso to zgradbo od ene sténe do druge in je izgínil. Zato sem po dolgem ovínku tu memo odhitel. Peklenšèeka torej takoj po dnevi. — Tudi še dolgo potem sem redoma delal tu velike ovinke in plašno noter v páštebo pogledoval. Popreje nego sicer sem se od tega strahú naprej vračal z rodnega domú zopet gori na Breznico v dédovo hišo. O mraku so še nevarnejši strahovi.

Nekokrat vender sem domà v Smokuèu ostal èez noè. Pred poèitkom smo molili rožni venec. In po oèevem rožnem vencu je tistokrat mati povzela prísrèno molitev, ki je odzvenévala v besedah: »Radi tvojih peterih krvavih rán.« Poprijela se me je tako nénavadno, da sem jo parkrat prosil ponovitve. Ponovila jo je. Ljubkéje in pretresovalneje nisem slišal nikoli. A dolgo, predolgo je od tega. Nobene druge besede vam ne znam več navésti.

In mati iz imovite hiše pod Stolom? Nénavadna po zunanjem; nénavadna po notranjem.

Kakor da bi jo dvígal zrak, se mi je zdelo, kadar sem jo ob svétkih spremljal na župnijsko božjo službo v brezniško cerkev. Tako je stopala. V bele, našopirjene rokavce se jej je razrašèal ošpekeli; bujnocvetični robec je odéval teló; s èrnim predpasnikom so se skladale barve njene ostále obleke. Nedeljo za nedeljo pa jej je glavo pokrivala tista tako slikovito prav po gorensko zložena peèa, kakor je nisem nikjer več opazil. Tudi komaj v Ljubljani med krogljubljanèankami, kjer danes najpravilneje — žal, da le ob najveèih svetkovanjih — vvéljavljajo našo narodno peèo.

Najpravilneje, ker petelinje pentlje vrh glave menda nikjer drugod ne znajo danes več tem načinom zavezovati. Tako mi je stopala mati na desni. — Živ spominj se mi budí, kakor bi jej z otroškím ponosom še danes hodil ob njeni strani.

In ob zimskem èasu, o Božíèu. Pódríglavskega mraza jo je varoval takrat gorák, na krasno izdelan kozuh, natanèno se prilegajoè vsej njeni rasti. Segal jej je malo èez kolena. Iz ovèjih kóž na lahko rumenkljate barve je bil; le èisto belih obrobkov tam, kjer se je na šívéh spuščal doli po telesu. — Taka je bila pa njena zimska podoba.

In danes. Kako je danes? Danes je po višem Gorenskem peèa redka prikazen. In po zimí? Po zimí pa naše žené in dekleta prezébajo tudi gori na rédoma razsodnjem Gorenskem. Opustile so namreè že davno tisto narodno tako ponosíto in ob enem tako zdravo zimsko nošo.

Došla v cerkev se je vsedla v hišno žensko klop. Bilo je to v kapelici sv. Josipa, tik pod léco, pred to krasno altarjevo podobo iz Mencingarjevega èopièa. — Unostran, tudi v kapelici, je hiša imela moško. Nad njo je danes spomeník. Iz nájèisteje karáre vsekana podoba najbolj odlikovanega Breznièana, ljubljanskega knezškofo Zlatoustega, èloveške velikosti je to. Altarjevi sliki, svetemu Avgúštinu, zrè tu vpodobljeni škof v oblièje.

Do mala solétnika, a ne sošólarja sta z materjo bila. Zlatousti je pohájal oèitno šolo v Grádu, v svoje matere zavièaju; mati pa zasilno na Breznici, ki jo je vzdrževala duhovska deloljubivost.

Èe je bil velik cerkven god, hojévalo mi je že dolgo poprej na um: kako bo paè pél danes mašni véliki zvonec — težak tako, da ga je mogel goníti le 14 do 16 letni strežnik-deèák. Kedaj ga ti zmoreš, sem si domíšljeval. A reklo mi je nekaj: Nikoli. Èe prideš namreè v ljubljanske šole, tam ne bo tacega zvoníla in tudi trébali te ne bodo v Ljubljani na taki službi. Je družih dovolj. Ob enem mi je pa èasih zazvenéla v ušesih stare matere — prav materine matere — beseda: V Ljubljani, kamor pojdeš, pogosto zvoné; pa porédko jedò. In èe bi bilo v Ljubljani temu res tako, zvonil vender le kakor na Breznici tudi v Ljubljani gotovo ne boš. Tako sem sklepal.

Na tak zvonov krepki glas v cerkvi se je odzvíljal topiè gori na hribu nad brezniško cerkvijo, posveèeno Žalostni materi božji. Mogoèno je odmévalo Stolovo podgorje, zaèenjajoèe se ob zraènem svetišču sv. Petra nad Bégunami in konèujoèe se v Mostah ob Završnièni strugi.

Ne vem, èe je prihajajoè na prazniško ali tudi nedeljsko božjo službo obiskati opustila kedaj

svojo mater gori na brezniški višini: v Kraljičevini — le malo naprej od cerkvenega strelišča. Bili sta dve ljubeči se duši. Govoriti jima je bilo vselej veliko; a tožili — vsaj kolikor sem jaz čul — tožili med seboj nista nikoli. Saj ne eni ne drugi ni bilo kaj treba. Kedor je gmotno bolj podprt, redoma manj toži.

S posli je umevala mati lepo ravnati. Bila jim je zelo na roko. Zato se tudi sploh v hiši niso menjali: niti ženske, niti ne moški. Če se je torej za leta zopet vrnil sem tujec, vgladal je te iste znane obraze. Zdeti se mu je pač moralo, kakor da so njeni domači in njeni nedomaći tu ena rodovina.

Napram otrokom je bila materina vzrejevalna sila: ljubáv. Sama zase pomirovalne narave ni zaželenéjega poznala, nego če je videla, kako se ljubijo med seboj in kako jih je zgolj le radost. — Kakor da bi ne bila rojénka s priprostega Dosloviškega domú; pač pa tista vežbanka v največjalnejih odgojilnih šegah, ki učé — da prizanesljivo ljubeča mati deci hiše tako zida, kakor jim je skrnóbnjenka podira. — Taka je bila naša mati.

Vselej resnico, tudi néljubo resnico o bližnjem nam je otrokom razodela. Ni ogrdovala; ni olupševala; ni tajila. A norčeváje beseda o sóljudeh in do bližnjega zasméh jej ob takem nikedar ni oskrunil niti ust, niti obličja. — Nikoli po ovinkih; vselej ravno pot naprej: tako je vplivati znala na nas.

Meni ni nikoli namérila pesti: menda je nisem nikoli toliko žalil. Zato se s svojo materjo tudi nikoli nisem bil spravil. — Nikoli v detejji dóbi; nikoli otroku pestí; in ne, ko sem odraščal, nikoli. — Tudi prav nikoli ne božajóče roke. Bila je namreč mehka, a ob enem trda gorenska naráv. Poljubila me ni nikoli; jaz nje nikoli. Pač enkrat, v prvo in v zadnje v življenju: ko je v Novakovini pred odhodom na Rodíne položena ležala v črni rakvi. Poljub na to mrzlo obličje — njegov ogenj mi še to sedanjo uro nevgasljivim žarom v duši žerí.

Ko je bilo oskrbljeno za podnevne obede in za njimi pospravljeno, vsedla se je za mizo na izbiranje volne. Težko to delo ni bilo; a važno. Neslo je. Veliko je nesla očetova suknéna kupčija po Koroškem. Le ostrost očí jej je ob takem drobnem gledanju trpela in zgodaj je to začutila.

Nič čudnega torej, če jo je ob takem domovanju od časa do časa radost prevzela. In takrat je zapela Vodnikovo v otročjih letih priučeno: »Od straže Hraváške — gor sónce mi pride«¹

ali ob resnéjih čutih pa našo častito starico: »Za Bogom častímo Marijo najprej.«

Rada je pripovedovaje učila; redoma le pripovedovaje učila.

Tako mi je razlagala, kakošni potrebni bi uprav mi v naši hiši bili, ko bi nas vhitila kaka neprevidna nesreča. Bog varuj: ogenj! je rekla. V naši hiši, je menila, je veliko. Vse to nam pride v nič. Po drugod tega nimajo in kjer ni premoženja, tam tudi vsaj velike premoženjske nesreče biti ne more. Ne morejo je takó čutiti. Tudi opomógli bi si drugi bolj ali manj do prejšnjega stala: mi nikdar več. Ljudje bi današnjim potrebnejim šli na roko. A v nas bi jim bila ta pomota, da bi rekli: Tu ni treba; saj tu je bilo vsega preveč. Tem načinom — Bog nas pa hudega reši — bi postali mi večji reveži, nego so današnji naši nepremožni sosedje. V tej stari, ognja nevarni hiši se vedno bojim. Zato očeta nove tako prosim. Ne prosim, da bi morala biti lepa. Le prostorna in varna.

Ves njen čas so povzela obširna domača opravila. Zato sem na kakem prostránjem potovanju bil z njo tako poredko, kakor s staro materjo pogosto. — Le samo enkrat smo šli vsi trije dalje in sicer na hrib sv. Jošta. Čez Radoljico, Podnart in Besnico nas je vodila pot gori in čez Kranj nazaj. Vedel bi vam iz takratnih ljubih pogovorov tudi danes še to in ono navésti. Vse mi gre živo po spominju. — Kako sem začetni prvošóček tú na zemski višavi klical gori v nadzemske višave solnca in sreče proseč na to vsodno gimnazijsko pot in kako ob tem nisem misliti mogel, da se nekokrat vdomačim tu doli pod svetim Joštom v takrat mi popolnoma tuje ozémlje, vse to mi bujno vré danes po duši.

Nikoli mi ni izrékala želje: naj se po dokončanih latinskih šolah poprimem tega ali onega stanú. Le te-le njene besede jej imam v spominju: Stan si tisti izvoli, da boš srečen.

* * *

Še le v poznejih šolah sem za stalno zapustil starega očeta dom in se za šolskopočitniško dóbo stanovitno nasélil v rodni hiši.

Bival sem tem povodom več ob njenem boku, nego mi je bilo to poprej mogoče. Spremljal sem jo iz hiše na polje. Poslušal tu njene povesti in govorce. Nosim je v zvestem spominju.

Kako živo mi je znala popisovati divji lov, ki se ob nočni uri pripodi iz ozke doline: doli od Jesenic. Prišed v širjo hiti čez Mosta v Bléd; tok zaobrne čez Vrbo in Radoljico, dokler ga ne ustavi sv. Jošta hrib. Triglavsko pogorje vrišču

¹ Pésme Valentina Vodnika, 1840, str: 5.

odméva. Valovje blejskega jezera pa se dvigne in nevgnana bíva do nastalega jutra.

O lačnih letih¹ je vedela, ki so zalotila tudi še njeno prvo mladost. Jedli smo; a, čudno, jéd ni nikomur zalegla. — Čula je o takratnem imovitem kmetu, ki je donesel polno štulo dvajsetíc. Zameníli naj je bili za enako množino pšenice. A za enkrat zamàn.

Končala je s povestjo o Francozih na Gorenškem. Čula je odraščajoča pripovedovati, kako je bilo temu plemenitemu narodu bližnjikovo premoženje sveta stvar in kako je vojak z desno plačeval, kar mu je Gorenec v levo polágal.

Odraščal je med tem brat Ivan, poznejši kralj, gimnazijski profesor na Hrvaškem. Prav mnogokateri popoludan sva se napotila na dolg gorski izprehod. Ni nama pozabila dati seboj te ali one suhe mesenine. Odšla sva po tisti ves okraj označujoči pošev-poti »v Pečéh«. Potegnjena je vprek čez Stolovo podgorje. Neposrednje nad Rodinami se začinja in na Smokuškem vrhu nad Dosloviškim mélom končuje. Takoj na njeni nasprotni strani pa se tik pod Stolovim podnožjem z Zeleniške planine doli bistra Završnica valí.

Prišla do njenega brodú sva si poiskala tisto košatéjo vrbo ob bregu, ki naj nama najpripravneje obsénči počitek. Tu sva povžila materin žejo včinjajoči dar, časih obilnéjo žejo. No, mrzla Završnica nama jo je bila v stanu pogasiti. — Ob tem zdravem vzduhu Zavrhom; zdravi Završnični kapljici in sama zdrava oba sva nadaljevala na to pot ob njeni strugi, ki naju je pripeljala prav v Mostah iz te Podstolske doline.

Zavíla sva tu zopet domu in završila tako vsaj trí ure trajajoče šetanje.

In mati? Vidno se je veselila tacega treznega izprehoda. Telesnemu in duševnemu prospéhu se jej je takim načinom vgojeno zdelo in zdel prav porabljen dijaški počitniški čas.

Kako pa da me je nekokrat prav samega pustila na strmi Stol, tega še danes ne umevam. Šel sem previden z jedjo in pijačo. Hoje je bilo 5 ur gori — a prav 5 ur tudi nazaj. V večer sem bil s svojimi botaničnimi pridobitvami zopet doma. Da ob vgodnem času od nas na Stol ni treba vodnika, to je pač znala. Umen človek — akopram mladič — se iz Smokuča gori in nazaj doli motiti ne more. Vender pa mi je nejasno, kako da mi je bila v stanu dovoliti.

* * *

Tako so hrepenela leta naprej, dokler mi ni osmošolcu prišel cvétnonedeljni dan.

¹ Hudi leti na Kranjskem sta bili: 1816 in 1817.

Po tadanji šegi že saboto v jutro šole oproščen sem ob tisti néželeznični dóbi mogel stopiti še le Cvetno nedeljo v rodni dom.

Ni me sprejela, kakor sicer, z ljubim pozdravom iz kuhinje vun v veži. Osúpnilo me je. — A bolj še osupnilo, ko so me peljali naravnost do njene bolniške postelje. — Ni mi izpregovorila družega, nego: Malo pred tvojim prihodom sem zbolela; zelo zbolela.

Preprídna se je namreč ob denarno vspélem hišnem podjetju hitevajoč od ognja na zrak in z mraza zopet do ognja vsodno vhladila. Bila je to njena prva kúha v tako zaželeni novi hiši. Prostorí v stari so bili njenemu gospodinjstvu premáli; v novi dosti veliki. Kako veselje! Prva kúha, in — žal — zadnja.

Postajalo je v bolezní bolje in zopet slabéje in zopet boljé. Upanje se mi je bolj dvígalo, nego padalo. Kedo bi ne upal, če ne jaz? Kateri mladi človek pač upal ne bo? Kje upal, če ob tej materi upal ne bom?

Zanemarilo se ni ničesar. Trije zdravniki klicani, med njimi tudi Tomo Pirec iz Tržiča. Toliko bi bilo dosti za hišo na sélu. Glavni je bil součencev oče; že več lét mi naklonjen mož. Trudil se je in trudil. Prav kakor da bi mu bilo za dél svojega žitja: pót mu je stopal po čelu.

Vsi skupno smo delali človeške račune; vsi upapolne račune. Kakor da bi te prekrepeke narave — ki jo je razburila huda bõl; prvokrat v živénju huda bõl — kakor bi je ne bilo mogoče vmíríti in vrníti prvotnemu tóku: tako se mi je zdelo vselej in tako še danes. — Vsi svoje račune; a Vladar nad zvezdami je naredil svoj.

Ali je misliti mogla, da nas še tako mlada zapusti, ali ne — danes ne vem. Zdi se mi, da komaj. Kako bo pač bujno živénje mislilo na tako brzo néživénje? Tako vroče živénje na studno smrt? Kako mlada mati na konec, ko je videla ob otrocih še le telesni in duševni začetek? Sicer jo je vredni župnik — nas vseh krstitelj — lepo pripravil na odhod; vender le pa sama tudi besédice ni omenila, da pojde.

Čemu — da pojde? Saj smo jo gledati morali, ko je šla. Stezáli smo roké za njo; duše nam hrepené še danes. Stezali roke. Zaman! — Odšla je za vselej.

Prav Veliko noč: vstajenja dan, po jutranji božji službi je to bilo. Vstala je takrat tudi ona. A ne s postelje za na ta svét; vstala je z Zveličarjem za na oni.

Kratko živénje tú — če se čednostno živénje sploh sme kratko imenovati.

* * *

Velikonočni vtorek na Rodinah je svítal. Silen dan! — Napolnjena cerkev, prav kakor na Brez-niški veseli božji službi v praznik. A danes? Naj-žalostnejša se vrši. Sredi cerkve počiva rakev. Materina rakev.

Vse odmoljeno. Vse odpeto.

Za kapelico sv. Ane je zijal izkopen grob. Po-lágali so jo noter in položili.

Rodinjskih tako tolažilno se glasečih zvonov glasovi so dušili to srcé trgajoče padanje prstí dolí na mater; dušili ta jok.

Jokali smo otroci. Potočilo se je mnogo tujih solzá.

Eden ni jokal. Brat Ivan ni jokal. Čudili so se temu nésrcu, kakor se večkrat na svetu ču-dijo ljudje. — Prevelika bôl mu je zatrla tudi jók. Jokati ni mogel.

Prevelika bôl. — Kadarkoli je pozneje osnoval skromno domoródnico, ni mu popolnoma vspéla izpod rók, da bi ne bil daroval tudi ljubljeni ma-teri gorkega stíha.

* * *

Zagrebéno, kar je telesnega bilo.

Iz rodinjskega stolpa je vmolknila tožba zvonóv.

Vmolknila. Ne popolno.

Čuj, kladivo na zvonove. Čuj — uro! Ena ... šest ... devet ... dvanajst. — Končano! Končán;

dopolnjen za vselej materin živenski ték. Do-polnjen za vselej. Končano — nad dvanajstega vdarca ura ne zna.

* * *

In danes?

Ob njeni godóvnici. — Svečniški dan, začé-njajoč se opolunoči, se je spominjam živeje še, nego sicer. To noč — ne čudi se mi — to noč glasno jokam; a že davno nisem več 15 tih, 20 tih in 30 tih lét.

To noč želim, tako želim, če bi mi hotela ob postelj pristopiti, kakor je živa bila. Vsaj ne-katerih njenih odkrítij bi prerad začul. — Kadar se mi namreč sanja o njej in sem v njeni družbi, takrat je vselej nekaj vmes in nikoli se z njo prav dogovoriti ne morem. To noč bi se jasno dogovoril.

Ali vsaj iz svoje nádposteljine podobe dolí naj se mi sklone, tako prosim.

Komur je smrt izpregovorila, tega se večidel strašijo v nočni uri. Tudi jaz bi se strašil ob takih urah vsacega mrtvih. — A te matere se ne strašim ob nobeni uri.

Ni me vslíšala do danes; ni vstopila do mene do danes.

Bodi! — Itak ne prav dolgo. Odpró se tudi meni grôba vrata; odpro, ko jej pohitim odprtimi rokami naproti; ko se najini duši zlijeta v drugi poljub — v večni poljub.

Do takrat, ljuba mati — zdrava!

□ □

□ □ □

□ □

UVOD.

Na oknu slonim in gledam:
Hruška pod oknom cveti — življenje;
ob vrtu cesta hiti — življenje;
ob cesti drog za drogom, žica jih veže — življenje;
za cesto njive plug reže — življenje;
tam v dalji brda v češnjem snegu — življenje;
za brdi modro nebó je — večno življenje.

Človek, ki greš po cesti, kaj misliš?

LJUBEZEN.

Jaz sanjam vrt.
Draga roka mi piše: čakam smrt.

Trdó pade, življenje, tvoja pest.
Čuj, kako vdari moja:
smrti bom zvest!

ANTONIETTA.

Vidim te: tvoje oči govoriyo psalme,
kakor da so uzrle jutranjih dežel solnce,
ko ga pozdravljajo z dobrim jutrom cedre
in palme.

Vijolične misli
tkeš in vežeš vanje
zdaj nerojenih dni —
sanje.

Lepota visoke pesmi,
ki jo je duša slutila v žametni noči mladih let,
je v tvoji ljubezni razvila solnčen cvet.

Jos. Lovrenčič.